

**НАЦІОНАЛЬНИЙ ЮРИДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО
ВСЕУКРАЇНСЬКА АСОЦІАЦІЯ ВИПУСКНИКІВ НАЦІОНАЛЬНОГО
ЮРИДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО**

УІТ

**ВСЕУКРАЇНСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
«НАУКА ТА ПРАКТИКА СУЧАСНОЇ
ЮРИСПРУДЕНЦІЇ»**

2 листопада 2015 року

УДК 340.12.001
ББК 67.0
П 78

Відповідальні за випуск:

О.О. Нанарова – член Секретаріату Асоціації випускників Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Асоціація випускників Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

П 78 Матеріали VI Всеукраїнської наукової конференції «Теорія та практика сучасної юриспруденції». – Х.: Асоціація випускників Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого – Харків: 2015. – 239 с.

Тези друкуються мовою авторів у авторській редакції.

Адреса редакційної колегії: вул. Пушкінська, 77, к. 116, Харків, 61024, України.

УДК 340.12.001
ББК 67.0

**© Асоціація
випускників
Національного
юридичного
університету імені
Ярослава Мудрого**

Данная концепция базировалась на предложении, и должна было сократить потребительский спрос. Такая реформа американского президента была направлена не на срочный, а на глобальный эффект. Сокращение социальных выплат сильно ударило по бюджету малоимущего населения Америки, практически лишило их средств для существования в один миг. Таким образом, эта доктрина была весьма эффективна для экономики и государственного бюджета в целом, но била по кошельку среднестатистического гражданина Соединенных Штатов. Такая политика априори не могла вызвать одобрение у населения. Принцип кнута и пряника (сокращение налогов) сработал не в полном объеме.

Третьим принципом было ужесточение кредитно-денежной политики государства и уменьшение директивного управления в сфере предпринимательства.

Существовали еще несколько двухсторонних факторов: увеличение военных расходов в противовес социальным само по себе отрицательно, но при этом было перевооружена американская армия и закреплена власть оборонного центра – Пентагона. Также при поощрении американского правительства закрепились «фритредерство», которое обусловило значительный приток иностранных инвестиций. При этом отрицательным было то, что иностранные вложения превысили заграничные американские активы.

В итоге, к 1989 году ВВП увеличился на 25% процентов по сравнению с 1979 годом, а это рекордные для того времени цифры. Была достигнута почти всеобъемлющая занятость населения. Уровень безработицы не составлял и 5 процентов, как и уровень инфляции. В три раза вырос уровень личного потребления. Американское государство успешно закрепились на международной арене сняв клеймо отстающего. Таким образом, Рейганомиксу принято все же считать удачным экспериментом хоть и с некоторыми минусами. Стабилизация экономики прошла весьма успешно.

МАТВЄЄВА ТЕТЯНА ОЛЕКСІЇВНА,
*Доцент кафедри історії держави і права
України і зарубіжних країн
НЮУ ім. Ярослава Мудрого*

БУНЧУКОВЕ ТОВАРИСТВО

Внаслідок національно-визвольної війни 1648-1654рр. виникла українська національна держава Гетьманщина. Суспільство було феодальним і складалося з класу феодалів та феодально залежних селян. Наблуженими до гетьмана, що належали до класу феодалів, були бунчукові товариші. Бунчуковий товариш – колишній чин в українському війську, начебто чиновника особливих доручень при бунчуку, за гетьмана, пізніше почесний військовий старшина, майор, не числиться в полку. Бунчужні товариші набиралися з синів генеральної старшини, визначених посад вони не мали. У походах бунчукові товариші перебували під командою генерального бунчужного, рангами вони вважалися трохи нижчими полковників і, при потребі заступали полковників у командуванні полком. Кількість їх не була визначена і цілковито залежала від гетьмана, який набирав їх із визначних козацьких родин.

Привілеї бунчукового товариша полягали в тому, що він перебував “В особливій гетьманській протекції”, звільнявся від юрисдикції місцевого суду і підлягав юрисдикції гетьмана та Генерального Військового Суду. Начальником бунчукових товаришів був генеральний бунчужний.

Бунчукові товариші по виборі слідували за гетьманом, виконували різні доручення і складали щось на зразок ад’ютантів. Одяг як генерального бунчужного, так і його товаришів складався з шуби, крикої оксамитом, а шовковий кафтан відрізнявся шитими на грудях золотими позументами.

Тобто, в Україні у 18 ст. створюється клас феодалів – так звана нова шляхта. Вона складається з нащадків старої української шляхти, реєстровців ще польських часів. Після 1654 року клас феодалів поповнився за рахунок козацької старшини. Було встановлено, що кожний, обраний на посаду в один із трьох урядів діставав шляхетні права. Так, у 18 ст. в Україні оформлюються старшинські династії, нова еліта феодального класу: Апостоли, Безбородьки, Гудовичі, Кочубеї, Милорадовичі, Полетики, Ханенки, Горлянки (Прилуцький полк), Галагани (Миргородський полк) тощо. Значна частина колишньої елітної верстви була знищена в період анархії.

Цей клас мав свою формальну організацію. Її створив І.Мазепа з метою зміцнення української державності, а також для власної надійної соціальної опори. Ця організація називалася “знатне військове товариство”. Складався клас нової шляхти з трьох розрядів, чи рівнів, кожний з яких наділявся відповідними привілеями і пільгами, і були покликані охороняти особисті і майнові права класу феодалів.

Вищий розряд – це бунчукові товариші. Бунчукове товариство перебувало безпосередньо в оточенні гетьмана – “ під бунчуком”, виконувало відповідальні і почесні доручення. Їхні посади і власність стають спадковими.

Бунчукові товариші звільнялися від місцевої судової юрисдикції та підлягали юрисдикції гетьмана та генерального суду. Поняття “бунчуковий товариш” не визнавалося у якості державної посади, то служили за власний кошт.

Другий розряд – військові товариші. Вони належали до кола генеральної старшини і генеральної військової канцелярії, перебували у їхньому відданні, виконували їхні доручення.

Тільки представники цих трьох розрядів призначалися на вищі посади.

Третій розряд – значкове товариство, яке належало до полкового оточення. Його члени перебували у тому ж самому становищі, що й бунчукові, тільки при генеральних старшинах і полковниках. Існує думка, що значкове товариство – це лише одна з назв бунчукового. Внаслідок того, що товариства були створені спеціально для охорони особистих та майнових прав козацької старшини, як привілейованої верстви – загальна назва “Знатне Військове товариство”.

Бунчуковий товариш – почесне звання, яким українські гетьмани спочатку нагороджували синів генеральної старшини і полковників, а пізніше, з другої половини 18 століття це звання отримувала полкова старшина, яка виходила у відставку. Воно залишалося почесним до знищення малоросійських посад, з часом за нащадками бунчукових товаришів було визнане право на спадкове російське дворянство.

Перше згадування про цю верству відноситься до 1685 року. Існує думка серед вчених, що створив верству бунчукових товаришів І.Мазепа. Спочатку це були особи з близького оточення гетьмана. Вони не мали визначеної посади, але виконували почесні обов’язки – супроводжували гетьмана в походах під бунчуком (так виникає назва верстви), безпосередньо підкорялись генеральному бунчужному, брали участь у посольствах, виконували інші доручення гетьмана.

Їхнє становище, як і маєтності стають спадковими. З часом до цієї групи почали входити усі, хто раніше перебував у лавах генеральної старшини чи на посаді полковника.

Бунчуковим товариство, як знатне військове товариство було створено спеціально для охорони особистих та майнових прав козацької старшини, як привілейованого стану.

Бунчук – знак гетьманської влади, достоїнства гетьманів. Запозичен із Турції. В одному з універсалів гетьмана Самойловича містяться відомості про появу бунчукового товариства, коли гетьман, беручи під бунчук відставного полковника Прокопа Левенця і його сина Івана, каже, що вже і за його попередників водилося, що у військовий походи походжали під бунчуком гетьманським заслужені перед державою у Війську особи, вони приймалися під заступництво гетьманської влади.

Мазепа дуже цінував звання бунчукового товариша і тому нагороджував їм особливо заслужених козаків. Вступив слідом за ним на посаду гетьман В.Скоропадський, більш щедро роздавав це звання і число бунчукових товаришів у роки його правління досягло близько ста осіб. Утворилася група престижних людей, які не мали чітко визначених обов’язків, але користувалися особливими привілеями.

*Мельников Артём Александрович,
студент 1 курса Институт подготовки
кадров для органов юстиции Украины НЮУ
им. Ярослава Мудрого*

ВЛИЯНИЕ «БИЛЛЯ О ПРАВАХ» НА СОВРЕМЕННУЮ АМЕРИКУ

Актуальность данной темы состоит в том, что каждый человек должен знать конкретные правовые нормы, если человек не будет знать своих всех прав и полномочий, он не сможет жить жизнью на которую он имеет право и отстаивать свои права не понимая, когда их нарушают. На любом этапе развития человечества существовали законы по которым люди реализовали свои права и придерживались определенных норм поведения.

Для начала, я бы хотел рассмотреть историю возникновения “Билля о правах”. После того, как подписали Версальский договор Америка стала независимой и она оказалась в сложном положении. После войны были сложные экономические и финансовые проблемы и для того, чтоб был порядок в стране, была идея принять первые конституции. После того, как Конституция была написана, появились противники потому, что этот основной закон не гарантировал личной воли человека, и не защищал его права, как свободного гражданина. И таким образом, народ захотел изменений в главном законе страны. Результатом стало принятие Конгрессом десяти поправок к Конституции США в 1789 году. В 1791 году эти десять поправок были ратифицированы штатом и получили название “Билль о правах”.